

Sygn. akt IV U 1184/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSR del. Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2014r. w S.

odwołania L. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 01 października 2013 r. Nr (...)

w sprawie L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o prawo do odsetek

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 1184/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 października 2013 r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. działając na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił L. S. prawa do odsetek. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż podstawą do wydania decyzji o przyznaniu emerytury był wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach w sprawie o sygn.. akt IV U 172/12, którego odpis wpłynął do oddziału ZUS dnia 10.06.2013 r. W sentencji wymienionego wyroku Sąd nie wskazał odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, zatem ustaleniem ostatniej okoliczności jest dzień wpływu do organu rentowego prawomocnego wyroku Sądu. Organ rentowy realizując wymieniony wyrok wydał decyzję z przyznaniem emerytury w dniu 28.06.2013 r., natomiast należności z tego tytułu wypłacił 05.07.2013 r. Organ rentowy wskazał, że odmówił wypłaty odsetek, ponieważ zarówno decyzja z dnia 28.06.2013 r., jak i wypłata emerytury dokonana dnia 05.07.2013 r. nastąpiły w ustawowych terminach.

Odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego wniósł ubezpieczony L. S. wnoszą o jej zmianę i nakazanie organowi rentowemu wypłatę odsetek ustawowych za okres od 25.11.2011 r. do 28.06.2013 r. Ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z argumentacją organu rentowego wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 kpc od decyzji z dnia 23.08.2013 r., oddalenie odwołania jeżeli ubezpieczony rozszerzy odwołanie na decyzję z dnia 01.10.2013r.; umorzenie postępowania ze względu na jego bezprzedmiotowość na podstawie art. 355 § 1 kpc, w przypadku gdy strona nie rozszerzy odwołania na decyzję z dnia 01.10.2013 r. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy powołał się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k. 2).

Na rozprawie dnia 19 maja 2014 r. ubezpieczony wskazał, że odwołanie wniósł od decyzji z dnia 01.10.2013 r. dotyczącej odmowy wypłaty odsetek ustawowych, a w odwołaniu tylko błędnie wskazał datę decyzji jako 23.08.2013r. Ubezpieczony popierał swoje odwołanie i wnosił o zamianę zaskarżonej decyzji i nakazanie organowi rentowemu wypłaty odsetek ustawowych za okres od 25.11.2011 r. do 28.06.2013 r. (k.9).

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 25 listopada 2011 r. L. S. złożył do organu rentowego wniosek o przyznanie emerytury w warunkach szczególnych (wniosek k. 1-5 organu rentowego).

Decyzją z dnia 8 grudnia 2011 r. organ rentowy odmówił L. S. przyznania emerytury, podnosząc, że ubezpieczony na datę 01.10.1999 r. nie udowodnił stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Organ rentowy nie uznał ubezpieczonemu okresu pracy w warunkach szczególnych: od 16.09.1970 r. -27.01.01.1971 r. oraz 11.01.1973 r. -19.02.1981 r. w Spółdzielni Pracy (...), ponieważ zakład pracy w świadectwie prac w warunkach szczególnych z dnia 16.03.2001 r. nie powołał się ściśle na pozycję i stanowisko zgodnie z wykazem stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały nr 80 (...) z dnia 30.06.1983 r., od 06.04.1981 r. – 31.07.1987 r. w Zakładach (...)", ponieważ świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia (brak daty wystawienia) nie zawierało wymogów formalnych tj. zakład pracy nie podał punktu ściśle według wykazu załącznika nr 1 do uchwały nr 80/83 CZSP z dnia 30.06.1983 r. oraz pracodawca podał, że w w/w okresie jednocześnie ubezpieczony wykonywał prace na stanowisku operatora urządzeń pralniczych oraz p.o. kierownika zakładu, przy czym praca na stanowisku kierownika nie uprawnia do zaliczenia do stażu pracy w warunkach szczególnych, ponieważ stanowisko to wiąże się z wykonywaniem innych prac o charakterze administracyjno – biurowym, które wykraczają poza kontrolę robotniczych stanowisk pracy; od 01.08.1987 r. – 31.12.1990 r. ponieważ praca agenta zakładu chemicznego czyszczenia odzieży nie jest okresem pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r., które dotyczą pracowników tj. osób pozostających w stosunku pracy (decyzja z dnia 08.12.2011 r. k.31 akt organu rentowego).

Dnia 6 lutego 2012 r. Ubezpieczony L. S. wniósł odwołanie od decyzji z dnia 8 grudnia 2011 r. (k.45 akt organu rentowego). Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Okręgowym w Siedlcach pod sygn. akt IV U 172/12 i prowadzone było przez Sąd Okręgowy w Siedlcach postępowanie dowodowe na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych w okresach zatrudnienia zakwestionowanych przez organ rentowy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV U 172/12 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił L. S. prawo do emerytury od dnia 25 listopada 2011 r. (odpis wyroku k.97 akt organu rentowego). Sąd Okręgowy w Siedlcach w trakcie procesu przeprowadził dowód z zeznań świadka W. Z., dowód z przesłuchania ubezpieczonego w charakterze strony, dowód z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego i obdarzając wiarygodnością niniejsze dowody zaliczył ubezpieczonemu jako prace w szczególnych warunkach okresy zatrudnienia w Spółdzielni Pracy Usług (...) we W. od 16.09.1970r. do dnia 27.01.1971r. w rozmiarze 4 miesiące i 11 dni, od dnia 11.01.1973r. do 19.02.1971r. w rozmiarze 8 lat, 1 miesiąc i 28 dni, w Zakładach (...) w W. od dnia 06.04.1981r. do 31.07.1987r. w rozmiarze 6 lat, 3 miesiące i 25 dni, tj. łącznie 14 lat, 10 miesięcy i 4 dni. Do okresów tych Sąd doliczył również okres odbywania zasadniczej służby wojskowej w rozmiarze 1 roku i 11 miesięcy, zaliczany na podstawie przepisów ustawy o powszechnym obowiązku obrony, co spowodowało że łączny okres pracy w warunkach szczególnych uznanych przez Sąd Okręgowy wyniósł ponad wymagane 15 lat. Sąd wskazał, że prace, które wykonywał ubezpieczony wymienione są w załączniku A dział XIV pkt.8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w

sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm).

Odpis wyroku z dnia 22 maja 2013 r. z uzasadnieniem organ rentowy otrzymał dnia 10 czerwca 2013 r. (k.97-105 akt organu rentowego).

Dnia 28 czerwca 2013 r. organ rentowy wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 maja 2013 r. przyznał zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 25.11.2011 r. i ustalił termin płatności świadczenia na 15 dzień każdego miesiąca oraz obliczył wysokość przysługującej ubezpieczonemu emerytury (decyzja k.117-119 akt organu rentowego).

Decyzją z dnia 23 sierpnia 2013 r. organ rentowy wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22.05.2013 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 25.11.2011 r. (decyzja k.137-139).

Decyzją z dnia 1 października 2013 r. organ rentowy rozpoznając wniosek ubezpieczonego z dnia 24.09.2013 r. odmówił wypłaty odsetek ustawowych (decyzja (...) akt organu rentowego).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego L. S. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek za okres od dnia złożenia wniosku o emeryturę w warunkach szczególnych tj. od 25.11.2011 r. do dnia wydania przez organ rentowy decyzji wykonującej wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 maja 2013 r. tj. do dnia 28 czerwca 2013 r., w związku z tym, że organ rentowy odmówił ubezpieczonemu decyzją z dnia 8 grudnia 2011 r. przyznania emerytury w warunkach szczególnych. Tak więc przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie należnego mu świadczenia emerytalnego.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z zm.) jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Cytowany przepis stanowi podstawę do przyznania osobie ubezpieczonej odsetek, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, w razie nie ustalenia dla niej w terminie prawa do świadczenia lub też jego niewypłacenia. Ustawodawca zastrzegł jednakże, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. W przypadku świadczeń emerytalnych terminy te określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z zm.). Przewidują one, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu ów 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku ale jedynie wówczas gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada

organ rentowy, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Przez nieustalenie prawa do świadczenia, o którym mowa w art. 85 ustawy systemowej należy rozumieć zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym przypadku zachodzi sytuacja gdy do wydania przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia doszło mimo, że było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem. Jednocześnie użyty w przepisach zwrot "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jako wyłączający obowiązek wypłaty odsetek należy rozumieć w ten sposób, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn, niezależnych od ZUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2012 r., III UK 110/11, LEX nr 1227452).

W judykaturze (vide przytoczony wyżej wyrok Sądu Najwyższego) dokonuje się kwalifikacji błędów organu rentowego na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa ma miejsce wówczas, gdy organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, z uwagi na błędną interpretację relewantnych przepisów prawa w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Natomiast do błędu w ustaleniach faktycznych dochodzi wówczas gdy przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu a jednocześnie ZUS mógł w ramach przyznanych mu kompetencji w pełni ustalić potrzebny stan faktyczny. Innymi słowy, w sytuacji gdy zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293). W tym przypadku istotne znaczenie ma zakres kompetencji organu rentowego w zakresie możliwych środków dowodowych w postępowaniu się przed nim toczącym. ZUS doznaje tu w stosunku do postępowania sądowego istotnych ograniczeń.

Reasumując poczynione rozważania konieczne staje się ustalenie czy obiektywnie nieprawidłowa decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych była następstwem okoliczności leżących po stronie organu rentowego.

W niniejszej sprawie chodziło o opóźnienie w przyznaniu odwołującemu prawa do emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych. Organ rentowy wydał decyzję odmowną uznając, że wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, bowiem świadectwa pracy w warunkach szczególnych zawierają braki formalne, nie ma prawnej możliwości uwzględnienia okresu służby wojskowej, a okres pracy od 01.08.1987 r. do 21.12.1990 r. nie podlega zaliczeniu, bowiem praca wykonywała była na podstawie umowy agencyjnej, a nie umowy o pracę.

W wyniku odwołania od tej decyzji odmownej z dnia 08.12.2011 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonał jej zmiany. Wskazał, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i dokonaniu własnych ustaleń faktycznych, że do prac w szczególnych warunkach powinny być zaliczone okresy zatrudnienia w Spółdzielni Pracy Usług (...) we W. od 16.09.1970r. do dnia 27.01.1971r. w rozmiarze 4 miesiące i 11 dni, od dnia 11.01.1973r. do 19.02.1971r. w rozmiarze 8 lat, 1 miesiąc i 28 dni, w Zakładach (...) w W. od dnia 06.04.1981r. do 31.07.1987r. w rozmiarze 6 lat, 3 miesiące i 25 dni, tj. łącznie 14 lat, 10 miesięcy i 4 dni, wskazał również że ZUS błędnie nie zaliczył służby wojskowej odbytej przez ubezpieczonego w okresie od 28.01.1971 r. do 15.12.1972 r. w wymiarze 1 roku i 11 miesięcy. Do uwzględnienia odwołania ubezpieczonego doszło na skutek poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, co do faktycznie wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, bowiem ze złożonych przez ubezpieczonego świadectw pracy wystawionych przez Zakłady (...) Spółdzielnia Pracy w W. nie wynikała jednoznacznie w jakim okresie ubezpieczony faktycznie wykonywała pracę operatora urządzeń pralniczych, gdyż w wystawionych świadectwach, które nie zostały opatrzone datą, wskazano, że ubezpieczony w okresie do 06.04.1981 r. do 31.07.1987 r. wykonywał pracę operatora

urządzeń pralniczych i p.o. kierownika zakładu, nie wskazując w jakim okresie jaką pracę wykonywał (k.17 akt organu rentowego), a w okresie od 01.08.1987 r. do 31.12.1990 r. wykonywał pracę agenta zakładu chemicznego czyszczenia odzieży (k.19 akt organu rentowego). Wymagało zatem przeprowadzenia postępowania dowodowego ustalenie od kiedy ubezpieczony wykonywał pracę p.o. kierownika zakładu i na czym jego praca polegała, jak również ustalenie, czy od dnia 01.08.1987 r. ubezpieczony miała zawartą z w/w zakładem pracy umowę o pracę. Powyższych okoliczności nie mógł ustalić organ rentowy z uwagi na ograniczone możliwości w zakresie możliwych środków dowodowych w postępowaniu się przed nim toczącym. Należy wskazać, iż z treści uzasadnienia Sądu Okręgowego w Siedlcach wynika, że nie było podstaw do zaliczenia ubezpieczonemu okresu od 01.08.1987 r. do 31.12.1990r., gdyż Sąd tego okresu nie zaliczył. Nie można też uznać, aby niezaliczenie przez organ rentowy okresu odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej nastąpiło z powodów zawnionych przez organ rentowy.

Kluczowe znaczenie ma treść ustawy z 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w brzmieniu obowiązującym w tym czasie oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Przewidywały one, że żołnierzowi, który podjął w określonym terminie (30 dni) zatrudnienie po odbyciu służby wojskowej, wlicza się czas jej odbycia do okresu zatrudnienia w tym zakładzie pracy w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku. Owe uprawnienia to także uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego, w tym także dotyczące emerytury w związku z pracą w szczególnych warunkach.

Sąd nie uważa, żeby w tym konkretnym przypadku przyjęcie przez organ rentowy innej wykładni, niż Sąd Okręgowy w Siedlcach w sprawie IV U 172/12, który zaliczył okres odbywania przez ubezpieczonego zasadniczej służby wojskowej do stażu pracy w warunkach szczególnych, świadczyło o tym by można było mówić o jego odpowiedzialności za opóźnienie. Interpretacja stanu prawnego odnośnie zaliczenia okresu służby wojskowej do pracy w szczególnych warunkach nie była w momencie wydawania decyzji jasna i jednoznaczna. Świadczy o tym bogate orzecznictwo Sadu Najwyższego w tej kwestii. W wyrokach z dnia 9 marca 2010 r. (I UK 333/09 LEX nr 585739), z dnia 12 kwietnia 2012 r. (I UK 347/11 LEX nr 1216836), z dnia 25 lutego 2010 r. (II UK 219/09 LEX nr 590248) Sąd Najwyższy opowiadał się za zaliczeniem okresu zasadniczej służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast w wyrokach z dnia 11 marca 2009 r. (II UK 247/08 LEX nr 707422), z dnia 24 kwietnia 2009 r. (II UK 334/08 OSNP 2010/23-24/294), z dnia 8 kwietnia 2009 r. (II UK 331/08 LEX nr 707887) czy z dnia 7 grudnia 2010 r. (I UK 203/10 LEX nr 786370) wyrażał pogląd zupełnie przeciwny, a mianowicie, że okres zasadniczej służby wojskowej nie podlega zaliczeniu do okresu pracy w szczególnych warunkach. Brak jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego w tym zakresie był na tyle problematyczny, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 r. (sygn. akt II UK 349/12, www.sn.pl) przedstawił tą kwestię w formie zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości powiększonemu 7-sobowemu składowi Sądu Najwyższego. Ten, uchwałą z 16 października 2013 r. przesądził problem na korzyść ubezpieczonych, jednakże konieczności skorzystania z tak nadzwyczajnej instytucji wskazuje na problematyczność tego zagadnienia istniejącą nie tylko w dacie wydania decyzji przez organ rentowy tj. na dzień 08.12.2011 r., ale i w okresie późniejszym. Skoro zatem sam Sąd Najwyższy długo nie wypracował jednolitego stanowiska, to nie można mówić o jasności samej kwestii "zaliczalności" przedmiotowego okresu. W tym zaś świetle zbyt daleko idące byłoby obarczanie Zakładu odpowiedzialnością za brak jednoznaczności w stosowaniu prawa. W tym konkretnym przypadku można mówić, że wydanie decyzji na mającej umocowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego interpretacji przepisów prawa stanowi okoliczność, za którą Zakład nie ponosi odpowiedzialności (stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 października 2013 r. w sprawie III AUa 221/13).

Podsumowując dopiero przeprowadzenie postępowania dowodowego przez Sąd Okręgowy w sprawie IV U 172/12 dało podstawy do przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w warunkach szczególnych, wobec powyższego opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. W niniejszej sprawie ostatnia okoliczność niezbędna do wydania decyzji to wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 maja 2013 r. w sprawie IV U 172/12. Odpis tego wyroku z uzasadnieniem został doręczony organowi rentowemu dnia 10 czerwca 2013 r. i organ rentowy niezwłocznie z terminie określonym w art. 118

ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przystąpił do jego wykonania wydając decyzję dnia 28 czerwca 2013 r. (k.117 akt organu rentowego) i wypłacając świadczenie emerytalne dnia za okres od 25.11.2011 r. dnia 05.07.2013 r. Wobec powyższego w ocenie Sądu nie ma podstaw do obciążania organu rentowego odsetkami ustawowymi za okres żądany przez odwołującego się L. S. z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie należnego mu świadczenia emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.